

(ki je takrat strašno divjala v svoji tragični negotovosti), na osvoboditev jugoslovanskega naroda.

Tolmači tega naroda, njegovi umetniki, pisatelji in profesor prihajajo danes k nam in nam govoré: „Da se moremo razvijati, moramo biti zvezani ne samo v mišljenju in trpljenju, ampak tudi v organizirani državi.“ Naj bi bil uslišan njih glas od onih, ki lahko sankcionirajo njih aspiracije, naj se dvigne na jugoslovanski zemlji, v slogi, miru, pravici in svobodi narodni Panteon, ki ga je zasanjal eden njegovih najvrednejših sinov!

(Poslovenil P. V. B.)

Anton Batagelj:

V bolezni.

Smrt! kdo te kliče? —

Mrtvaška ptica vabi med mrličé,
zamolklo joče nad grobovi zvon
teman ko noč, brezstrasten, monoton.

Zastal srca utrip —

in samo hip:

skrivnostna senca smrti pred očmi,
prekrasna v blesku svojega sijanja,
vsemočna, silna, podobna bogu razdejanja,
v lepoti svoji strašna, se blesti ...

Drhti

pred njo nemirna moja duša
in zlomljena pred silo nje oblasti
ugašajoče utripe srca sluša, sluša
in trga se, ko ranjen ptič iz pasti ...

